

CHƯƠNG II

Bích Chiêu ngạc nhiên đến mức há hốc mồm khi thấy người khách đang ngồi trong salon với mẹ mình chính là gã đầu đình, oan gia cô đã đụng độ trong chiều mưa giông cách đây một ngày. Khác với vẻ quá bất ngờ của Bích Chiêu, gã chỉ hơi khựng lại một chút rồi thản nhiên gật đầu chào khi nghe bà Chinh giới thiệu:

- Bích Chiêu, con gái út của bác.

Gã ngọt như đường:

- Chào em.

Bà Chinh nói tiếp:

- Anh Kha, con trai bác sĩ Kiên. Ngày mai mẹ sẽ đi với anh Kha về xứ.

Chiêu buột miệng:

- Sao mẹ không để anh Toàn đi ? Anh là thanh niên sức dài vai rộng .....
Không đợi Chiêu nói hết câu, bà Chinh gạt ngang:

- Nó không thể đi được.

Chiêu kêu lên:

- Vì sao ạ ?

Bà Chinh ngập ngừng:

- Vì nó không thể đi. Mẹ không muốn anh con dính dấp vào chuyện này.

Nhìn Kha, bà bảo:

- Khuya nay, chúng ta sẽ lên đường. Cháu chuẩn bị kịp chứ ?

Kha trả lời:

- Dạ kịp. Thật ra, cháu đã chuẩn bị cách đây mấy hôm. Sau khi ba cháu đi, cháu đã muốn theo vì tò mò, nhưng cháu còn chần chờ khi không biết lý do gì ông không muốn cháu về quê.

Bà Chinh chép miệng:

- Chẳng có bố mẹ nào muốn con mình tới những chỗ như vậy. Bác trai đây có khác gì ba cháu.

Kha tỏ vẻ cương quyết:

- Nhưng tới giờ phút này, không muốn cũng không được. Cháu nhất định phải biết những gì người lớn muốn giấu.

Bích Chiêu thấy mẹ hết sức bối rối. Cô đợi Kha về xong là hỏi ngay:

- Anh ta muốn nói người lớn giấu chuyện gì hả mẹ ?

Bà Chinh lảng đi:

- Mẹ đâu có biết chuyện của gia đình bác Kiên.

- Con cho rằng chuyện của gia đình mình có liên quan tới họ, nên bác sĩ Kiên mới đi cùng ba.

Bà Chinh im lặng, một lát sau bà ra lệnh:

- Không thắc mắc nữa. Con đi phụ dì Lài trông cửa hàng. Trẻ con đừng tò mò chuyện người lớn. Nghe chưa ?

Bích Chiêu âm ức vô cùng. Thế đấy, lúc nào ba mẹ cũng xem anh em Chiêu là trẻ con, trong khi anh Toàn đã tốt nghiệp đại học và tiếp tục học lên cao học, còn Chiêu dù không đỗ đại học, cũng đang hì hục đèn sách ở một trường cao đẳng bán công. Ba mẹ bảo bọc, gánh vác mọi chuyện nặng nhọc nên anh Hai cô đã hai lăm, hai sáu tuổi đầu nhưng với đời cứ khờ khạo như một cậu ấm còn ở bậc phổ thông.

Tướng tá to lớn, đẹp trai như anh Toàn, nhất như con gái, gặp chuyện đối đáp với người ngoài, toàn đùn đẩy cho em mình. Bởi vậy Bích Chiêu thường mang tiếng lẩn áp ăn hiếp anh trai, dù cô nhỏ hơn cả năm sáu tuổi. Lúc này Chiêu nói là nói vậy thôi, chớ đời nào mẹ để anh Toàn nghỉ học đi về xứ khi ho cò gáy đó. Nhưng biết Kha sẽ tháp tùng với bà, Bích Chiêu không thể an tâm khi vẫn còn nhiều điều cô chưa hiểu.

Cô hỏi:

- Tại sao mẹ phải đi cùng gã có dáng vẻ anh chị đó ? Hắn không đáng tin tưởng chút nào.

Bà Chinh nhú mày:

- Căn cứ vào đâu mà con nói thế ?

Chiêu nói một hơi:

- Hắn là người con từng kể với mẹ trong vụ bị mất giỏ xách đó. Hừ! Rõ ràng lúc này hắn làm mặt lạ như chưa từng gặp con, chưa từng bị con mắng.

- Vì đã từng bị con mắng nên Kha phải làm mặt lạ cho đỡ~ quê. Mẹ lại cho rằng có bạn đồng hành như nó thì rất yên tâm.

Bích Chiêu cong môi:

- Nhưng con lại nghĩ khác. Thà mẹ đi với con ..... Bà Chinh bật cười:

- Cho con theo khác nào mang cục nợ.

Bích Chiêu thốt lên:

- Lúc nào mẹ cũng xem thường anh em con.

Rồi cô giở giỏn òn ỉ:

- Mẹ! Cho con đi với.

Bà Chinh khoát tay:

- Không nói tới chuyện này nữa. Đi ăn cơm.

Bích Chiêu phụng phịu xuống bếp. Vừa chán nản, nhai cơm, cô vừa nghĩ tới gã đầu đình và thấy ghét ơ là ghét. Hừ! Ước gì người được theo mẹ là cô chứ không phải Kha nhỉ.

Cô tò mò:

- Kha về ngoài đó làm gì hả mẹ ?

Bà Chinh ậm ự:

- Bác sĩ Kiên cũng biết vô âm tin, Kha ra ngoài ấy tìm ông bố.

Bích Chiêu kêu:

- Kỳ thật! Bà Chinh lừ mắt:

- Ăn đi. Lắm điều quá.

Chiêu cảm cúi với chén cơm, nhưng mới và được vài ba đũa, cô lại hỏi:

- Mẹ định đi bao lâu ?

- Chưa biết.

- Cái gã Kha ấy có đáng tin không ?

- Đáng. Mà con đừng hỏi nữa. Mẹ mệt quá.

Thất vọng vì chẳng moi được chút thông tin nào về chuyến đi sắp tới của mẹ, Bích Chiêu rút về phòng, sau khi cô nuốt cho đủ tiêu chuẩn hai chén cơm của mình.

Để dịu bớt căng thẳng, Chiêu mở nhạc. Cô chìm vào những âm thanh không lời, nhưng tràn đầy sức sống và niềm vui. Âm nhạc khiến Chiêu cảm thấy yêu đời hơn, không khí nặng nề trong ngôi nhà này dường như vơi đi rất nhiều.

Đang thả hồn trong sáng khoái, Bích Chiêu giật thót người vì tiếng la chói tai của dì Lại. Nhồm dậy, cô nhảy một lúc hai, ba bậc thang để xuống nhà. Tới bếp, cô hoảng hồn khi thấy mẹ ngồi bẹp trên sàn, mặt tái xanh, nhăn nhúm vì đau và vì một nỗi kinh sợ nào đó.

Bà Lại vừa đỡ bà Chinh vừa nói:

- Cô ráng đứng dậy xem.

Bà Chinh cắn răng:

- Không được. Đau lắm. Chắc gãy xương rồi.

Bích Chiêu và bà Lại cùng kêu trời một lúc. Bà Lại áp a áp ứng:

- Trời ơi! Đúng là họa vô đơn chí.

Rồi bà dáo dác nhìn quanh:

- Cái con mèo đen ấy ở đâu nhảy vào nhà mình vậy ? Nó đâu rồi ?

Bích Chiêu cũng nhìn quanh quẩn:

- Con mèo đen nào ?

- Dì không biết. Mẹ con đang từ trên lầu đi xuống, bỗng dưng có một con mèo đen nhảy xổ vào người làm cô ấy trật chân té nhào. Dì nhìn thấy mà cứ rợn tóc gáy.

Bích Chiêu thảng thốt bầu lay mẹ:

- Đã tới nước này, con phải điện cho anh Hai về, đưa mẹ đi bệnh viện.

Bà Chinh cố nhắc chân lên, giọng đau đớn:

- Không được gọi nó về vào lúc này.

Nhìn cổ chân bắt đầu sưng to của mẹ, Bích Chiêu cương quyết:

- Nhưng mẹ nhất định phải vào bệnh viện.

Bà Chinh mím môi lặng thinh, trong khi đó, bà Lại nói liền miệng:

- Mèo chỉ đem niềm gỡ, sự xui xẻo tới cho người ta. Sao tự nhiên nó xuất hiện trong nhà mình chứ ? Chắc tối qua bên Tân Bình ở với thằng Toàn chứ không ở đây nữa quá. Nhớ tới cặp mắt xanh lè của nó, tôi sợ lắm.

Bích Chiêu trấn an bà:

- Nhà mình có chuột, mèo hàng xóm tự động qua bắt chớ điềm gỡ gì. Dì cứ suy diễn rồi la toáng lên.

Bà Lại tỏ vẻ giận:

- Hừ! Vậy chắc mẹ mày là chuột hả ? Trẻ người non dạ, không biết sợ là gì, bày đặt dạy khôn người khác.

Bà Chinh nhăn nhó:

- Làm ơn thôi đi mà.

Bích Chiêu dứt khoát:

- Con đưa mẹ đi bệnh viện.

Bà Chinh đưa tay vuốt vầng trán ướt mồ hôi:

- Mẹ đi với dì Lại.

Bích Chiêu điện thoại gọi taxi. Trong thời gian chờ xe tới, bà dặn cô đủ điều khi ở nhà một mình, khiến Chiêu tưởng như sắp có chiến tranh, hay người ngoài hành tinh đổ bộ vào thành phố.

Những lời dặn dò của mẹ cứ khiến cô rối thêm. Trước khi lên taxi, mẹ phán một câu sấm sét:

- Con chuẩn bị khuya nay thay mẹ đi với Kha.
- Nhưng mà ....

Bà Chinh lắc đầu:

- Chẳng còn cách nào khác đâu con.

Bích Chiêu bản thân đóng cửa lại. Đúng chẳng còn phương cách nào ngoài việc cô thay thế Toàn. Khổ một điều, mẹ muốn đặt anh Hai ra ngoài chuyện này. Bằng chứng là tới nay, Toàn vẫn tương ba du lịch với bạn bè, chớ không hề biết ông gặp chuyện bất ổn ngoài xứ.

Chiêu nghe dì Lài bảo anh Toàn là con cầu tự, hồi nhỏ khó nuôi cực kỳ, do đó bà nội bắt anh đeo một bông tai, giả làm con gái rồi mang cho bà vú Mười nuôi tới tận bây giờ. Hầu như anh Toàn không được ở nhà ban đêm.

Hồi còn sống, bà nội bảo vì anh Toàn quá đẹp, nên sợ bị các cụ khuất mặt bắt chết non, do đó về nhà chơi thì được chớ ngủ lại thì không.

Ba mẹ răm rắp tuân lời bà nội. Tới bây giờ, dù bà đã mất nhiều năm, nhưng anh Toàn vẫn phải ở riêng với vú Mười. Bích Chiêu không hiểu nổi anh trai mình, với cô, anh giống như một người khách thỉnh thoảng ghé thăm nhà và chẳng có chút trách nhiệm nào với những người đã sinh ra mình. Điều đó không thể trách anh Toàn được, khi chính ba mẹ đã vô tình tước bỏ trách nhiệm ấy của anh.

Bích Chiêu ngồi thừ ra trên giường, cô không biết mình phải chuẩn bị gì khi bị ....điều đi bất ngờ như vậy, đã thế lại phải đi chung với Kha, một người cô không mấy tin tưởng.

Nhưng tại sao Chiêu lại ác cảm với Kha chứ ? Rõ ràng anh ta đã chứng tỏ mình là người tốt khi chiều hôm đó cùng Chiêu tới công an phường để khai báo chuyện cô mất giỏ xách mà. Hay là vì lúc nãy Kha lờ cô ?

Mà thôi, lo chuẩn bị phần mình đi. Hơi đâu thắc mắc về Kha cơ chứ.

Lấy túi du lịch để xuống đất, Chiêu mở toang cửa tủ và bắt đầu lựa lựa, chọn chọn. Vừa làm cô vừa ngóng mẹ với dì Lài. Lâu quá rồi, hai người vẫn chưa về, Chiêu muốn hỏi mẹ một vài thắc mắc của mình về nơi sắp đến. Lần này cô hy vọng mẹ không gạt ngang, trái lại sẽ trả lời cặn kẽ những điều cô muốn biết từ lâu lắm rồi.

Trời bắt đầu tối. Gió thổi mạnh, những đám mây đen đặc ùn ùn kéo lên phủ kín khoảng trời giữa hai đỉnh núi phía trước.

Sấp mưa lớn. Kha đưa mắt nhìn cảnh núi đồi trùng điệp rồi hỏi người đang cầm cương chiếc xe thổ mộ.

- Sấp tới nơi chưa chú Bền ?

Lão Bền giật mạnh dây cương cho con ngựa vượt lên đỉnh dốc:

- Qua khỏi khúc quanh phía trước, chúng ta không phải ngủ trong rừng đâu. Cậu đừng lo.

Kha nhìn ra sau, trong thùng xe, Bích Chiêu đang nằm co ro, anh nói to cốt cho cô nghe:

- Tôi khoái ngủ rừng nên chả lo gì. Nhưng tiểu thư đây thì khác đấy. Ngủ trên xe lửa đã than, huống hồ chi ..... Bích Chiêu vờ như không nghe những lời châm chọc của Kha, cô tiếp tục giấu hai tay vào nhau, co người lại cho đỡ lạnh.

Chiếc xe lắc lư leo qua đoạn cong như cũi chó, mặc cho những cành cây hai bên đường va quẹt vào thùng xe.

Một con dốc đồ dài ngoằn ngoèo lộ thiên ra phía trước. Lão Bền chỉ tay về những mái ngói lộ ra bên kia thung lũng và bảo:

- Cậu thấy tôi nói có sai đâu. Trang trại của dòng họ Vũ kia rồi.

Kha ngắt ngang lời lão Bền:

- Thế còn khu nhà thờ tổ của dòng nhà cháu ?

Lão Bền khẽ cười:

- Phải đi hết con dốc này mới thấy được. Nó không cách xa trang trại của họ Vũ là mấy, nhưng muốn đến đó không phải là chuyện dễ.

Đang nằm trong thùng xe, Bích Chiêu vội nhồm dậy, cô nhích ra phía trước, ngồi sau lưng Kha và hỏi:

- Tại sao vậy ạ ?

Lão Bền âm ừ:

- Đường sá rất khó đi. Hơn nữa, lâu lắm rồi không ai đến đó. Nó hoang tàn đổ nát cả rồi, chiến tranh và thời gian đã phá hủy bao nhiêu thứ.

Kha cương quyết:

- Nhất định cháu sẽ tới.

Lão Bền đành giọng:

- Nhưng không phải là bây giờ. Vì trời sắp mưa tới rồi, dù không muốn, cậu cũng phải ở trong nhà của họ Vũ chúng tôi.

Kha và Chiêu im lặng. Cả hai phóng tầm mắt ra sau, nơi cánh rừng lùi dần khi cỗ xe lắc lư trườn xuống dốc.

Trong khoảng trời chưa bị mây đen giăng ki/n giữa hai đỉnh núi, một nóc nhà ngói cong vút như nóc các chùa miếu cung đình chọt ló ra đập vào mắt Kha như một thách thức anh khám phá.

Kha buột miệng:

- Phải nhà thờ tổ của dòng họ cháu không ?

Lão Bền gật đầu:

- Phải. Nhưng đến cuối dốc, cậu sẽ chẳng thấy nó nữa đâu.

Kha hỏi tới:

- Ba cháu đang ở trong đây à ?

- Tôi không biết.

Trời mỗi lúc một tối. Mây đen như cànng dày đặc, âm u và hơi lạnh của núi rừng tỏa ra đến sờn gai ốc, khiên/n Bích Chiêu dù không muốn cũng phải nhích sát về phía Kha hơn.

Dương như cảm nhận được điều đó, Kha chồm người vào thùng xe lôi trong túi xách ra một cái áo dày đưa cho Chiêu:

- Mặc thêm vào sẽ đỡ hơn.

Bích Chiêu nóng mặt, cô lí nhí cảm ơn. Bóng tối đã tràn khắp nơi. Chiêu có cảm giác một bàn tay siêu nhiên nào đó ném cả khu rừng mênh mông vào nanh vuốt của đêm đen và mưa gió.

Cô kéo cao cổ áo:

- Tối quá, làm sao thấy đường mà chạy.

Giọng Kha vang trong tiếng mưa bắt đầu rơi:

- Loại ngựa chạy theo bản năng mà.

Bích Chiêu không tin lắm lời của Kha, vì chiếc xe cứ chóc chóc lại sa xuống hố, chồm lên mô đất rồi lại sa xuống hố.

Kha lia đèn pin về phía trước, nhưng tia sáng mỏng manh ấy bị nuốt chửng bởi bóng tối và mưa. Bích Chiêu bám tay vào thùng xe và mặc no lắc lư. Từng mảnh đất bùn sinh bắn tung tóe vào thùng xe, lên áo quần, lên mặt cả ba người.

Chợt một tiếng sấm vang lên đỉnh tai. Con ngựa hốt hoảng lòng lộn giật man.h cỗ xe làm Chiêu suýt văng ra ngoài. Chiếc xe lao bừa vào những bụi cây hai bên đường.

Lão Bền siết chặt chiếc roi, quất lầy quất đẽ vào mong ngựa, cỗ xe run lên toàn thân, hất Chiêu vào người Kha, cô ôm đại anh khi con ngựa hí lên rên rĩ và tiếp tục kéo chiếc xe về con đường cũ.

Giọng lão Bền hắt ra nhẹ nhõm:

- Hú vía. Suýt nữa là lọt hố rồi.

Bích Chiêu nghe tim mình đập thình thịch, cô sợ quá chừng vì những gì vừa xảy ra, người ê ẩm vì bị va đập, Bích Chiêu rã rời nhấc tay lên, cô như không còn chút sinh lực nào trong người cả.

Chiêu lại hỏi:

- Sắp tới chưa chú ?

Như để trả lời cô, trước mặt mọi người có ánh sáng nhấp nháy như vẫy gọi khiến Bích Chiêu đang run lập cập vì lạnh cũng thấy ấm lòng vì màu lửa hồng kia.

Lão Bền thông thả vuốt gương mặt ước nước mưa.

- Đã tới rồi đó.

Tuy lão Bền nói thế, nhưng cũng phải hơn mười phút sau, chiếc thổ mộ mới dừng trước một cánh cổng xây kiểu tam quan đóng kín mít.

Kha lia đèn về phía cổng, lão Bền leo lên bậc tam cấp, bước tới can'h cửa lớn có treo một vòng khóa đồng nặng trĩu và gõ mạnh nó vào cửa.

Thoạt đầu, lão còn nhẹ nhàng, nhưng chẳng thấy động tịnh gì, nên sau lão mạnh bạo hơn, rồi phang thẳng cánh, nhưng chả nghe có ai trả lời. Để Bích Chiêu ngồi một mình trên xe, Kha nhảy phóc xuống phụ lão Bền. Hai người thay phiên nhau gọi ngừng một lát rồi lại gọi.

Lão Bền ca;u kính:

- Chết hết cả rồi sao ấy ?

Mãi cuối cùng mới nghe có tiếng chân bước sau cánh cửa rụt rè và lưỡng lự rồi giọng một phụ nữ khàn khàn:

- Ai đó ?

Lão Bền cộc lốc:

- Tư Bền đây.

Sau tiếng lách cách của ổ khóa, cánh cửa nặng nề được mở để lọt ra đêm tối một vệt sáng lơ mờ vàng chạch.

Trước mặt Kha và Chiêu là một bà lão nhỏ bé đầu trùm chiếc khăn mỏ quạ, mặt chẳng chịt nếp nhăn.

Bà ta làu nhàu:

- Tui tưởng mai ông mới về chứ.

Lão Bền gắt gỏng:

- Hừ! Bà tưởng tôi ham ở lại thị trấn chơi lắm à ? Dù cô Chăm cho phép tôi vẫn muốn về sớm.

- Tui nói vậy hồi nào ? Chưa vào tới sân đã gây gổ.

Đưa tay che bớt ánh sáng tu(các đèn hột vệt nhỏ xíu như để nhìn cho rõ Kha, bà ta hỏi:

- Đây là.....là con ông Thực à ?

Lão Bền âm ừ:

- Không phải. Cô ấy còn trên xe. Cậu ta là con trai bác sĩ Kiên đấy.

Bà già nhìn` Kha trăn trối:

- Sao ....sao ông lại đưa cậu ta về đây ?

- Không về đây thì về đâu ? Mưa gió thế này chả lẽ bỏ người ta trong rừng ?

Bích Chiêu bước vào sân với điệu bộ tả tơi, thất thểu, cô nhẹ gật đầu chào, nhưng bà già đứng dưng. Bà ta vừa đi, vừa nhìn nhì:

- Vào bếp tắm rửa trước đã. Người với ngộm, ghê quá.

Lão Bền quát lên:

- Mụ nói thế mà nghe được à ? Cô út Chiêu đây là .....là chủ thật sự của trượng trai. này đó. Đừng có mà phách lối nhá.

Bà già không vừa:

- Tôi chả biết chủ nào ngoài cô Nguyệt Cầm hết. Ông đừng ỉ mới nói củ. Cái nhà chết trùng ấy chẳng sống được ở đất này mấy bữa nữa đâu mà đòi làm chủ.

Bích Chiêu còn chưa biết nói gì với bà già quạo quạ này, thì từ phía hành lang vang lên giọng một cô gái:

- Vú Nhì ơi! Sao chưa mời khách vào nhà trên ? Cô Nguyệt Cầm đang chờ kia.

Bà Nhì nghiêm nghị:

- Cứ để cô ấy chờ, họ phải rửa ráy, thay quần áo sạch sẽ mới được lên nhà trên. Lệ nhà này đã như vậy, vua cũng phải tuân theo nữa là. Hừ! Sao lại đưa người họ Hoàng về đây chứ ? Những chuyện xảy ra hôm rày chưa đủ khổ sao ?

Kha kéo vai áo lão Bền:

- Chú đưa cháu tới chỗ ba cháu đi.

Lão Bền giẫy nẩy:

- Trời này làm sao đi được.

- Ở đây chả ai hoan nghênh cháu hết.

- Ôi dào! Hơi đâu cậu chấp nhất lời mụ già đó. Hơn nữa, tôi cũng chẳng rành ông bác sĩ đang ở đâu. Cứ ở đây vài bữa đã.

Bích Chiêu buột miệng:

- Thế ba cháu ? Ông có trong nhà này không ?

Lão Bền nói to như để bà Nhì nghe:

- Đương nhiên ông Thực ở trong nhà này rồi. Ông là thừa kế duy nhất của dòng họ Vũ cơ mà. Vú Nhì ơi! Vú lo nấu nước nóng cho cô Chiêu tắm, rồi bảo con Tranh chuẩn bị lo cơm nước.

Bích Chiêu liêm môi:

- Không cần đâu bác. Cháu muốn đi gặp ba cháu liền.

- Cháu muốn thế này sao ? Cô muốn cảm lạnh hay sung phổi đây ? Cứ ủ ấm người trước đã. Ông chủ chẳng biết mất đâu mà lo.

Bích Chiêu nhìn Kha. Dầu không muốn, hiện tại đồng minh của cô vẫn là anh. Kha nhẹ nhàng gật đầu. Hai người men theo một hành lang đi xuống dãy nhà thấp phía sau để rửa bát bùn sình.

Một cô gái có đôi mắt sắc sảo, trạc tuổi Bích Chiêu xuất hiện với cái đèn dầu trên tay. Cô ta ngọt ngào:

- Mời cô Út Chiêu theo .....cháu.

Vừa nói cô vừa cúi xuống nhắc cái valy to đùng của Chiêu lên xách đi thoan thoát. Chiêu vội bước theo trong bóng tối nhập nhòa. Thành phố cô đang sống và nơi đây đúng là hai thái cực. Cô không hiểu ba tìm về chôn này làm chi để phải ngã bệnh nằm một chỗ cho khổ vợ, khổ con thế này.

Cô gái đưa Chiêu vào một phòng rộng không có chốt cài cửa và đặt cây nến lên bàn:

- Cháu là Tranh. Cần gì cô Út cứ gọi cháu.

Dứt lời, Tranh bước ra khép cửa phòng lại. Tự dưng Chiêu thấy sợ khi phải một mình giữa bóng tối dày đặc. Khắp xó xỉnh, mùi ẩm mốc và cái âm khí lạnh lẽo đến mức khiến cô liên tục rùng mình như từ từng góc ngách tỏa ra thổi dựng ngược tóc sau gáy cô.

Nơi này đây, những ai trong những người mang họ Vũ đã ở và rồi chết đi ? Lời di Lài thì thầm lại vang lên trong tâm trí cô:

“Họ nhà con toàn những người bất đắc kỳ tử” ...khiến Chiêu phát hoảng.

Bích Chiêu vội vàng thay bộ quần áo khô rồi nhảy tót lên cái giường rộng thênh thang ngời. Không biết Kha đâu rồi ? Anh ta có ở gần đây không nữa. Chiêu muốn ra ngoài vô cùng, nhưng sợ lạc giữa ngôi nhà qua/ rộng, đầy những gian phòng đồ sộ, nhưng ẩm đạm lạnh lẽo này nên cô cứ ngần ngừ.

Có tiếng gõ cửa làm cô giật mình, rồi tiếng Kha khe khẽ:

- Bích Chiêu! Có em trong đó không ?

Không rời cái giường, Chiêu trả lời:

- Có, anh vào đi.

Kha đẩy cửa. Anh bật cười khi thấy cô ngồi thu mình một góc:

- Trời ơi! Trong em kia. Dững khí đâu cả rồi mà co ro như mèo ướt thể ?

Bích Chiêu bữ môi:

- Thế dững khí của anh đâu mà mới vào tới sân nhà họ Vũ đã đòi đi chỗ khác.

Kha xoa cằm:

- Tôi nói thế để nâng giá mình lên vì ở đây có một cô gái chắc là xinh lắm.

Bích Chiêu buột miệng:

- Sao anh biết xinh ?

- Mỗi cái tên Nguyệt Cầm nghe đã ấn tượng rồi. Nào, em có muốn gặp bác Thục không ? Đi với tôi.

Bích Chiêu sáng mắt lên:

- Anh biết chỗ à ?

Kha ra vẻ bí mật:

- Tìm và tin ý sẽ ra thôi.

Chiêu ngần ngừ:

- Người ta sẽ bảo mình tự động đi luông tuông trong nhà họ, kỳ lắm.

Kha nhấn mạnh:

- Chú Bền đã nói em đây là cô chủ ngôi nhà này, em phải thể hiện quyền làm chủ của mình chứ.

Bích Chiêu ngập ngừng:

- Nhưng tôi có biết gì đâu, ba mẹ cũng chẳng hề nói với anh em tôi chuyện nhà cửa đất đai ở đây.

Kha cao giọng:

- Thì bây giờ em sẽ gặp bác Thục và hỏi cặn kẽ đầu đuôi.

Lia cái đèn pin trong tay, Kha hát hàm:

- Đi chứ cô chủ ?

Bích Chiêu bước theo anh. Bây giờ cô mới có tâm trí quan sát xung quanh:

Hai người đi qua một gian phòng nhỏ, Kha mở cánh cửa và Bích Chiêu suýt kêu lên một tiếng ngạc nhiên khi trước mặt hai người là một đại sảnh cao rộng sàn lát gạch tàu đỏ ối, bốn bề tường cao ốp gỗ nhẵn bóng chạm trổ những họa tiết cách điệu công phu màu đã sẫm lại với thời gian, các cột gỗ mun tròn to đều

khắc những hình hoa lá, lâu năm đã nứt nẻ nhưng vẫn còn giữ nguyên vẻ uy nghi.

Giữa gian đại sảnh là bàn thờ với hai câu đối chạm xà cừ treo cao dọc hai cột lớn, rồi những bộ bàn ghế gỗ đẹp tuyệt được kê phía dưới. Tất cả đều có tuổi nhưng vẫn như còn mới nhờ có tay người chăm sóc. Song tất cả lại toát lên vẻ lạnh lẽo, âm u, rùng rợn dưới ngọn đèn măng-xông chóa trắng treo ngay giữa.

Đêm trước khi đi, Chiêu đã nghe dì Lại kể:

Họ tộc nhà cô là một dòng họ lớn. Người khai sáng dòng họ làm quan to trong triều, khi về hưu đã cho xây ngôi nhà này để vui thú điền viên, rồi sau đó chính trong ngôi nhà này, cháu chắt ông đã chết dần chết mòn, những cái chết bất đắc cho những đứa bé sơ sinh mới lọt lòng mẹ, hoặc những cái chết lạ lùng của những người vừa bước vào tuổi trưởng thành.

Dì Lại kể rằng:

Khi còn làm quan, cụ tổ đã vâng lệnh vua đi dẹp một đám cướp rừng, cụ đã bắt được vợ chồng tên chúa đảng. Biết khó thoát tội chết, gã tướng cướp đã đập đầu van xin hoãn cái chết cho vợ hắn vì mục ta sắp tới ngày sanh con. Nhưng cụ tổ đã không chịu.

Lệnh hành quyết được ban hành. Tất cả bọn cướp bị chém ngang lưng theo luật tho(ì đó. Trước khi bị chém, người đàn bà với cái bụng vượt mặt ấy đã nguyện:

- Ta nguyện rửa cho nhà người tuyệt đường con cái, cầu cho giống họ nhà mi toàn sanh những đứa yếu tướng, chết non, trong ba đời sanh toàn yêu ma, rồi cuối cùng cũng tuyệt tử, nếu không bỏ xú, tha phương cầu thực.

Phải chăng lời nguyện ấy đã linh ứng nên tới đời ông nội của Chiêu phải bỏ xú mà đi tha phương nhưng vẫn còn được người nối dõi? Tới bây giờ(, Chiêu mới hiểu sao bà nội không cho anh Toàn gọi cha mẹ mình là ba mẹ mà gọi là cậu mợ, cũng như không cho anh sống chung nhà.

Nỗi ám ảnh của trăm năm qua đã ăn sâu vào huyết quản của các cụ và lưu truyền tới đời con cháu. Nhưng được sanh ra và lớn lên ở nơi văn minh hiện đại như thành phố Sài Gòn, Bích Chiêu nghe những chuyện hoang đường này như nghe chuyện đời xưa. Cô không tin chút nào vì quê hương, họ hàng với cô quá xa vời, cô chẳng biết cũng chẳng hề quan tâm đến nó.

Song giờ đây, cô đang đứng giữa cội nguồn trước bàn thờ với vong linh bao nhiêu người đã khuất, Bích Chiêu chợt bồi hồi, cô vừa xút động vừa lo so khi nghĩ tới thứ quyền lực siêu nhiên mà theo lời truyền khẩu đã khiến dòng họ Vũ phải phiêu bạt để được tiếp tục sinh tồn.

Giọng Kha vang lên ngắt ngang suy nghĩ của Chiêu:

- Đúng là nhà quan có khác. Dầu xưa cũ nhưng vẫn còn rất hoành tráng.

Bích Chiêu gượng gạo cười. Cô muốn nói đôi câu nhưng nghĩ Kha chưa chắc hiểu ý mình nên thôi.

Giọng anh lại vang lên, nhưng nhỏ chỉ đủ Chiêu nghe:

- Ngôi nhà đẹp nhưng âm khí nhiều quá, khiến tôi cứ lạnh thấu xương.

Chiêu bỗng nặng nề khó chịu vì nhận xét ấy. Ngay lúc đó có tiếng động ở cuối phòng. Chiêu và Kha quay phắt lại. Trước mặt hai người là một cô gái đang ngồi trên xe lăn, cô ta mỉm cười với Chiêu:

- Trong lúc cho(´ vù Nhi chuẩn bị cơm nước, mời chị đi với em đến phòng bác Thực.

Bích Chiêu ngập ngừng:

- Chị là .....là ....

Cô gái cho xe lăn đến gần hơn:

- Em là Nguyệt Cẩm, theo vai vế trong họ, em là em, vì ba em nhỏ hơn bà chị.

Bích Chiêu liếm môi:

- Ba tôi thế nào rồi ?

Nguyệt Cẩm trả lời:

- Vẫn lúc ngủ rất mê mà không hiểu vì sao.

Nhìn Cẩm dùng tay lăn từng vòng bánh xe, tim Chiêu nhói lên khi nhớ/ tới lời nguyên đã trăm năm ....Lẽ nào Nguyệt Cẩm là một trong “Những đứa mắc lời nguyên yếu tướng, tật nguyên” của dòng họ Vũ.

Lòng Chiêu dâng lên niềm xót xa thương cảm lạ lùng.

Cô bước đến sát chiếc xe lăn:

- Để tôi giúp Cẩm.

Nguyệt Cẩm lắc đầu:

- Ôi, không cần phải làm thế. Em quen rồi.

Qua một hành lang dài hun hút, Nguyệt Cẩm đưa hai người vào một phòng rộng gần cầu thang. Trong phòng đã có Tranh. Cô ta đang ngồi cạnh một cái giường to. Trên giường, ba Chiêu nằm thiêm thiếp như ngủ.

Bích Chiêu vội vàng bước đến. Cô nắm chặt tay ông và gọi khẽ, nhưng ông chẳng có chút phản ứng nào. Cô quay lại nhìn Kha như chờ anh “tư vấn”.

Giống một bác sĩ thực thụ, Kha vạch mí mắt ông Thực, rọi đèn pin vào rồi bắt mạch. Bích Chiêu sốt ruột:

- Sao hả anh ?

Kha trả lời, không chắc lắm.

- Bác ấy như người đang ngủ say vậy.

Bích Chiêu hỏi tới:

- Bệnh này là bệnh gì cơ chứ ? Ba tôi không có thói quen nằm li bì khi bệnh. Trái lại, khi bị cảm, ông còn cố gắng vận động để đừng mụ mị người nữa kia.

Kha quay sang hỏi Cẩm:

- Tại sao bác Thục bị như vậy ?

Nguyệt Cẩm dáo dác nhìn quanh, giọng đầy sợ hãi:

- Em không biết. Khi bác Thục được bác sĩ Kiên đưa về thì bác ấy vẫn tỉnh, nhưng trong một lúc. Bác sĩ Kiên nói bác Thục bị cảm, cần được nghỉ ngơi.

Kha hỏi ngay:

- Thế ba tôi đâu ?

Tranh vọt miệng:

- Bác sĩ Kiên đã quay lại khu rừng Cẩm rồi ạ.

Nguyệt Cẩm thì thào đầy run rẩy:

- Chỗ đó là no(i của ma quỷ ở, mọi người xúm vào khuyên ngăn nhưng bác sĩ Kiên đâu có chịu nghe. Em sợ rồi ông ấy cũng sẽ bị như bác Thục thôi.

Kha thắc mắc:

- Ba tôi đi một mình à ?

Tranh nhanh mồm:

- Dạ không. Ông ấy đi với một người bà con họ Hoàng và hồng nói chừng nào về.

- Ông ta là ai ?

Tranh trả lời thật nhanh:

- Dạ, ông tên Ba Thìn, sống ở đây, gần nhà này. Ba Thìn gọi bác sĩ Kiên là chú ạ.

Kha thắc mắc vô cùng. Tại sao ba anh lại bỏ mặc ông Thục một mình trong tình trạng này rồi vội vã trở lại khu rừng Cẩm gì đấy chứ ?

Ở đó có bí mật gì ông cần khám phá chẳng ? Kha không nghĩ ba mình có máu phiêu lưu, mạo hiểm. Ông là một bác sĩ tận tâm với nghề, lẽ nào ông lại bỏ bệnh nhân để dấn thân vào khu rừng nào đó.

Càng nghĩ, Kha càng thấy khó hiểu. Trong lúc đó, Bích Chiêu cũng thắc mắc... ỨC TỈ VẤN ĐỀ NHƯ ANH. LỠ NHƯ BA NGỦ GIẤC NGỦ NGHÌN THU THÌ LẤY AI SẼ GIẢI TỎA NHỮNG THẮC MẮC NÀY. CÔ NHÌN KHA, LO LẮNG:

- Ba tôi không bị chấn thương não chứ ?

Kha không trả lời, vầng trán cao của anh nhăn lại. Kha đang suy nghĩ điều gì đó rất dữ.

Giọng bà Nhi cau có vang lên:

- Có cơm rồi, mời cô cậu dùng nhanh cho nóng.

Nguyệt Cẩm nhỏ nhẹ:

- Chị đừng lo. Con Tranh luôn luôn túc trực bên bác Thực, bác mà tỉnh, nó sẽ gọi ngay. Anh chị cứ tự nhiên vì cả nhà đã ăn rồi.

Kha ra dấu cho Bích Chiêu. Hai người theo bà Nhi xuống bếp. Tới lúc này, Chiêu mới nhận ra mình đói quá mức. Tay run run cô cầm đĩa, cô ăn nhưng chẳng cảm nhận mùi vị ngon dở gì hết.

Bà Nhi có vẻ phật ý khi thấy thế:

- Ở nơi quỷ ám này chẳng có món gì đãi khách cả.

Kha vội thanh minh:

- Bọn cháu mệt quá, có ăn cơm vua cũng thế thôi.

Bà Nhi chép miệng:

- Khổ như thế sao hết người này tới người khác đổ về đây như đi chợ rồi than.

Kha hỏi ngay:

- Ngoài tụi cháu ra còn ai nữa ạ ?

Dường như thấy mình lỡ lời, bà Nhi trở đi:

- Ôi dào! Thì hết bố tới con chớ ai đâu. Tui nói thiệt, đây không phải đất lành của nhà họ Vũ, cô mau đưa ông Thực vào Sai Gòn bằng không ....

Bích Chiêu mắc nghẹn vì câu lấp lửng của bà Nhi. Cô nuốt cơm xong:

- Bằng không thì sao ?

Bà Nhi xì xào bằng giọng khàn đặc:

- Những người đàn ông họ Vũ đều chết bất đắc trong ngôi nhà này. Cô sớm đưa ông Thực về, may ra tránh được lời nguyền.

Bích Chiêu đặt đĩa xuống mâm. Cô sợ thật tình. Không phải di Lài mà người khác vừa nhắc tới lời nguyền khủng khiếp được truyền tai từ nhiều đời với Bích Chiêu.

Bà Nhi bồi thêm:

- Người chết trước sớm rước người chết sau trong thời gian ngắn gọi là chết trùng như cụ nội nhà cô và anh Hai của ông Thực. Nguyệt Cầm mà không què quặt, tật nguyên chưa chắc sống được dưới mái nhà này đâu.

Ngay lúc ấy, có một tiếng rú đầu đó xuyên qua các bức tường đêm, vang lên giữa cơn mưa làm rung chuyển các cánh cửa sổ của khu nhà. Đó không phải là tiếng kêu đau khổ, sợ hãi mà là tiếng một kẻ đàn độn, khủng điên. Nó bùng ra càng lúc càng cao trong tắc nghẹn rồi chuyển sang điệu rên rĩ bị thương của một người điên than vãn về số phận của mình.

Bích Chiêu và Kha đều kinh hoàng vì tiếng rú ấy trong khi bà Nhi vẫn thản nhiên:

- Lại thằng Sáu Bảnh. Mỗi khi trời mưa bão, nó đều lên cơn tru như chó.

Chiêu tò mò:

- Sáu Bảnh là ai vậy dì ?

Bà Nhi nhấn mạnh:

- Một người sống trong vùng này, nhưng là người điên, điên thật thụ ả nha. Nếu ở lại chừng đôi ba ngày, cô sẽ gặp nhiều thằng nửa người nửa ngợm lắm.

Tiếng kêu của Sáu Bảnh bỗng đổi khác. Bây giờ là từng loạt cười chua chát, dồn dập, không vui, không buồn, không có sinh khí của sự sống nghe mà sồn da gà, nhất là vào lúc mưa giông nổi lên như thế này.

Ăn xong, Bích Chiêu trở lại với ba mình, ông vẫn chìm trong giấc ngủ, Chiêu định ở lại cùng ông, nhưng Kha lắc đầu. Anh đưa cô về phòng với lời chúc “Ngủ ngon”.

Kha bảo Chiêu cần giữ gìn sức khỏe vì trước mắt còn rất nhiều vấn đề cần được giải quyết. Cô sẽ kho/ ngủ, nhưng người mất ngủ sẽ là Kha. Tới lúc này, anh vẫn chưa biết ba mình đang ở đâu, chuyện gì đã xảy đến với ông.

Chui vào giường, mền đắp lên tận cổ, Bích Chiêu thao thức mãi. Sáu Bảnh lại cất lên cười, tiếng cười ngây dại, thê thảm như tiếng tru của chó. Chiêu co người lại và vái trời mau sáng.